

DEME TAMÁS

Alkonyat, Makovecz bekiált

*Kora őszi dermedés. Átfázás, láz,
zsibbadt várakozás. Kinti utakon
közömböszmék, sunyi simák
dirigálnak, köpik az életeszmét.
Józan ész után kiáltasz, de elszáll a
fény, ha utánakapsz. Kecske utca.
Alkotóhely, békehely, menedékhely.
Együttlét. Apró csapat. Hallgatsz.*

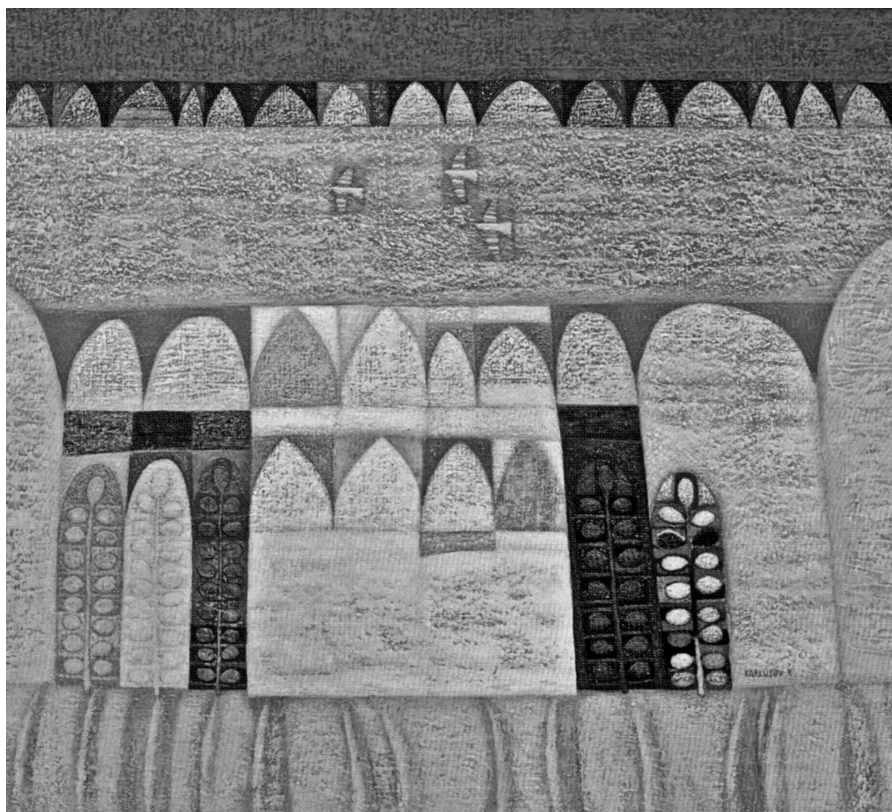
*Látom a megsebzett földet, nézem
az építésszek álomba vésett terveit.
Látom beszögezett ablakú házakon
a szétszakadt tetőket, ácsra várnak. Újra
madaraim hallgatom. Uram, Teremtőm!
Melyik arcát nézzem a remélt világnak?
Vérző angyal a felszögezett bárány oldalán.
Mit szülhet a feszület újpogány hitetleneknek?
Hallgatok halottakra, emlékszem a holnapokra,
eszem, és akarva teszem a mindennapi lehetetlent.
De hol az ígéret, amely eljő. Ígérte, új eget teremt, s
új földet. A kiszenvedett árkok helyett magaslatokon
átnyúlva íves tereket nyit az örömnök. Vajúdik jelenünk.
Jeliünk egy üres sír. Léleképítész, meglesz-e vágyott kupolád?*

*Makovecz bejön az ajtón.
Lefojtott, hördülő hangon,
számokérő, lényegmondó,
felindult, nyers szóval szól:
Ti meg mit álltok itt? Nem kéne nektek
kinézni az égre? Nem veszitek észre,
már hetek óta miféle rettenetes, vörös,
vérző naplementék vannak? Ezekkel
figyelmeztet az Isten: térjete észre!
Körülnéz, elhallgat.
Október van. Besötétedik.*

(2006)

Valóság

Fordítsd le a fényt más nyelvre.
 Világítsd a világ világát világtalannak.
 A halott rigó néma, helyette ma
 szelíd gerle szól. Mint egy bárány,
 szinte béget, zokogva sír, nem burukkol.
 A halott rigó fekete gyász, a gerle vigasztalás.
 Ki tud vajon enni most, amikor közeli-távoli
 halottak már napok óta szaglanak, a kölcsönösen
 rommá, porrá lőtt hajdani otthonok téglái, kövei alatt?
 Radnóti, Pilinszky szavát hallom, üzen, sikolt. Értem.
 Érted. „Nyelved, az emberi szót én nem beszélem...”
 Pedig a szelíd farkas mindent értett, mielőtt agyonverték.
 Hová megyünk, te meg én? Az Irakban elégetett emberek szaga
 belerondít a velencei gondolák illatába. Előre megfontolt
 tervekbe vegyített, halált okozó vegyi tett. Katapultálok.
 Kidobálom magam a valóság rémálmaiból. Fényben állok.
 Fényben ázom. Forró fényben talán még hazatalálok.
 Állítsátok meg a világot.

Robert Karkusov: Azúr, 2007